

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **P.Ch.H.**, narozený dne ..., ev. č. ..., státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Balková,

zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 27. 3. 2019, č. j. OAM-
208/LE-BA04-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 10. 4. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2019, č. j. OAM-208/LE-BA04-BA04-PS-2019, kterým byl žalobce

zajištěn dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a to do dne 12. 7. 2019.

2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, když žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že *by propuštěním žalobce ze zajištění byl narušen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze v případě žalobce předpokládat, že by změnil svůj přístup a respektoval by zvláštní opatření, které by mu bylo na základě zákona o azylu žalovaným uloženo. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným.* Uvedené hodnocení použitelnosti zvláštních opatření považuje žalobce za zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Žalobce v žalobě dále odkazuje na článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Uvedený princip se dle názoru žalobce promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvených v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Žalobce je tedy názoru, že důvody umožňující zajištění jako takové nejsou v naprosté většině totožné s důvody znemožňujícími uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, a žalovaný je povinen při zdůvodnění neuložení zvláštních opatření vypořádat se se všemi rozhodnými skutečnostmi žalobcovi pobytové historie. Žalobce dále namítal, že žalovaný pouze stručně odkázal na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, aniž by vyhodnotil míru porušení právních předpisů, jež v žádném případě nelze považovat za protiprávní jednání, které by mohlo představovat závažné porušení veřejného pořádku. Žalobce v domněnku zlepšení své ekonomické budoucnosti hodlal vycestovat z Vietnamu do Německa, což vedlo k tomu, že nelegálně vstoupil i na území České republiky. Poté, co byl českými správními orgány v rámci zahájení řízení o správním vyhoštění poučen o tom, že jeho jednání je nezákonné a může mít za následek rozhodnutí o správním vyhoštění, dospěl k názoru, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu, domníváje se, že obtíže, které mu ve Vietnamu hrozí, mohou být relevantním důvodem pro podání uvedené žádosti. Žalobce nepochybněval, že žádost o mezinárodní ochranu podal až poté, co byl zajištěn, avšak je názoru, že pouze z jeho nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států EU nelze vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření. Žalobce dále zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost upozornil již Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51 a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Žalobce konstatoval, že v případě cizince, který poté, co došlo k jeho zajištění, vyhodnotí, že jeho jedinou šancí je podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, to nemůže být rovněž důvodem pro neuložení zvláštních opatření. Žalobce byl seznámen se skutečností, že mu hrozí zákaz vstupu na území celé Evropské unie, tedy není důvodu, pro který by žalobce nyní vycestoval do Německa, neboť by tím zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany a zkrátil by si dobu

legálního pobytu na území Evropské unie. Vzhledem k absenci motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany, a k existenci snahy o prodloužení legálního pobytu, tedy není důvod pochybovat o tom, že by žalobce řádně neplnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu.

3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav dostatečně, a též odůvodnil, na základě jakých skutečností dospěl k názoru, že žalobce je dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 12. 7. 2019. Žalovaný je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů bylo vycházeno, jakým způsobem byly tyto hodnoceny a k jakým závěrům bylo dospěno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a řádně zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově až poté, co byl zadržen policií, tedy jejím cílem bylo vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet. Žalovaný z informací poskytnutých mu příslušnými složkami Policie České republiky dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j.: KRPU-56133-29/ČJ-2019-040022-RBK ze dne 22. 3. 2019, zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že dne 20. 3. 2019 byl zadržen po překročení hranice z České republiky do Německa hlídkou německé policie a ke kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, který by ho opravňoval k pobytu na území schengenského prostoru. Z tohoto důvodu byl zadržen a na základě readmisní dohody vrácen na území České republiky. Následnou lustrací OPKPE Ústecký kraj bylo zjištěno, že žalobci nebylo vydáno vízum ani povolení k pobytu, které by ho opravňovalo k pobytu na území České republiky. Bylo tedy zjištěno, že minimálně od 20. 3. 2019 pobýval na území České republiky neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoli povolení k pobytu. Žalobce do „Protokolu o vyjádření účastníka řízení“ ze dne 21. 3. 2019 mimo jiné potvrdil údaje o své totožnosti a státní příslušnosti a prohlásil, že nechce ve věci dále vypovídat. Následně však projevil součinnost a sdělil, že v Německu uvedl nesprávné datum narození, které nyní opravil a prohlásil, že jako překážku jeho případného vycestování do Vietnamu vidí to, že ve Vietnamu nemá práci, tudíž žádné příjmy a nemohl by tak uživit svoji rodinu. S ohledem na uvedené skutečnosti byl žalobce dne 22. 3. 2019 zajištěn, neboť svým jednáním porušil právní předpisy České republiky i Evropské Unie, když svévolně neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu, a když následně neoprávněně pokračoval na území Německa, následně byl umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti. Dne 24. 3. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. K námitkám žalobce uvedeným v doplnění žaloby žalovaný uvedl, že nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu bylo žalovaným dostatečně zdůvodněno v napadeném rozhodnutí. Volba mírnějších opatření, než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány

spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce v azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23). Žalovaný je toho názoru, že přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel, a které nenásvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce tedy nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný má dále za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, když o udělení mezinárodní ochrany požádal až po svém zadržení policií při neoprávněném pobytu na území schengenského prostoru, po uložení správního vyhoštění, po zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo nic, co by žalobci nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný dále uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil, a k jakým závěrům jej úvahy vedly. Z pobytové historie žalobce vyplývá, že si svého nelegálního pobytu byl vědom. Jednání žalobce, jak vyplývá z popsané pobytové historie, nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak považuje námitky uvedené v žalobě za nedůvodné. Žalovaný má za to, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Žalovaný je i nadále názoru, že ve věci žalobce postupoval zákonným způsobem a nedopustil se porušení ani Evropské úmluvy o lidských právech. Žalovaný dále odkázal na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. S ohledem na uvedené považuje žalovaný napadené rozhodnutí za souladné se zákonem a přiměřené okolnostem, a proto v závěru svého vyjádření návrh žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

4. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPU-56133-29/ČJ-2019-040022-RBK ze dne 22. 3. 2019, byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 124 odst. 2 téhož zákona. Dne 24. 3. 2019 byla žalobcem podána žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 3 odst. 1 zákona o azylu. Z dokumentu „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ dle § 10 odst. 2 zákona o azylu ze dne 28. 3. 2019 bylo o žalobci zjištěno, že zhruba před rokem odešel z Vietnamu, kdy se nákladním automobilem přepravil do Číny, dále byl převaděči zavezen do Thajska, poté jel automobilem přes několik států, jejichž název neví. Zhruba týden pobýval i v arabských státech, v Rumunsku, dále v Maďarsku, kde nemohl sehnat práci, tak cestoval do sousedního Slovenska a poté přešel Českou republiku, než byl zadřen německou policií. Žalobce uvedl, že v žádné ze zemí neměl platné vízum. O mezinárodní ochranu žádá poprvé, je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení a ani jiné zvláštní potřeby. Ve Vietnamu nemá práci, půjčil si peníze a v České republice by chtěl zůstat, aby si vydělal

na živobytí. Je rozvedený a má jednu dceru, která pobývá ve Vietnamu. Vzhledem k datu vyplnění protokolu je zřejmé, že tento byl sepsán až po vydání napadeného rozhodnutí a nemohl tak být podkladem pro rozhodování žalovaného, soud se tedy uvedenou listinou při svém rozhodování také nebude zabývat.

5. Napadeným rozhodnutím ze dne 27. 3. 2019, č. j. OAM-208/LE-BA04-BA04-PS-2019, žalovaný v úvodu shrnul postup řízení Policie České republiky, jehož výsledkem bylo zajištění žalobce a jeho následné umístění do ZZC Balková za účelem realizace právního vyhoštění. Žalovaný následně posoudil všechny skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, jež by byly právně významné pro postup dle § 46a zákona o azylu a konstatoval, že žalobce vědomě cestoval bez cestovního dokladu a bez víza a porušoval tak svým jednáním právní předpisy ČR i EU. Dále žalovaný uvedl, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až poté, co byl zadržen Policií ČR, zajištěn za účelem realizace vyhoštění a umístěn do ZZC. Žalovaný shledal evidentním, že žalobce měl možnost podat žádost o mezinárodní ochranu již dávno předtím, a to na území jiných členských států EU, přes které cestoval. O udělení mezinárodní ochrany požádal až poté, co byl zajištěn a umístěn do ZZC, jeho jednání bylo tedy účelové s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky, které by mu znemožňovali požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, nebo které by bránili jeho navrácení do vlasti, pouze uvedl, že ve Vietnamu nemá práci a tedy žádné příjmy, aby mohl živit rodinu. Žalovaný dále konstatoval, že je velmi pravděpodobné s ohledem na dosavadní působení žalobce, že se tento bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Z postupu žalobce žalovaný usuzoval, že by jeho propuštěním ze zajištění mohl být narušen průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze v případě žalobce předpokládat, že by svůj postoj k dané věci změnil a začal respektovat zvláštní opatření dle zákona o azylu, která by mu mohla být uložena. Z těchto důvodů shledal žalovaný uložení zvláštního opatření jako neúčinné. Žalovaný zde odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně, který v rozsudku č. j. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR a jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Vzhledem k uvedeným skutečnostem dospěl žalovaný ve svém rozhodnutí k názoru, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze účelově s úmyslem vyhnout se správnímu vyhoštění popř. jej pozdržet, dále nebyly shledány důvody pro udělení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu a naopak bylo žalovaným shledáno naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
6. Vzhledem ke skutečnosti, že ani jeden z účastníků řízení nepožadoval nařízení ústního jednání, kdy naopak žalobce v doplnění žaloby výslovně uvedl, že z důvodu urychlení řízení nařízení ústního jednání nežádá, rozhodoval soud dle ustanovení § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť sám nevyhodnotil, že by jeho nařízení bylo v dané věci nezbytné.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro*

zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

8. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
9. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
10. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda byla splněna podmínka daná § 46a odst. 1 písm. e) přičemž dospěl k závěru, že není pochyb o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána ze zařízení pro zajištění cizinců, což ani sám žalobce nerozporoval. Spornou ale zůstává otázka, zda žalobce podal uvedenou žádost účelově se záminkou vyhnout se správnímu vyhoštění či rozhodnutí o něm pozdržet. Z uvedených skutečností vyplývá, že žalobce podal žádost až poté, co byl zadržen policií a následně zajištěn. Dále soud konstatuje fakt, že z předložených důkazů je zřejmé, že se žalobce předtím, než byl zajištěn na území ČR, pohyboval v jiných členských státech Evropské Unie, tedy měl možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany již daleko dříve. Ač sám žalobce nerozporuje skutečnost, že žádost podal až na základě hrozby správního vyhoštění, soud je v daném případě toho názoru, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo účelové, a s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet.
11. K problematice aplikace zvláštního opatření v dané věci se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, a sice že uložit zvláštní opatření v případě žalobce nelze, neboť z chování žalobce lze předpokládat, že zvláštní opatření by se minulo svým účinkem. Žalobce je osobou, jež nerespektuje právní řády členských zemí Evropské Unie, když vědomě bez cestovního dokladu a bez jakéhokoliv povolení k pobytu pobýval v několika státech schengenského prostoru a EU. Soud nemohl brát v potaz žalobcovu argumentaci, že cestoval z Vietnamu do Německa z důvodu zlepšení své ekonomické budoucnosti, aby mohl uživit rodinu, neboť tato skutečnost nikterak neopravňuje žalobce cestovat bez dokladů a povolení k pobytu. K názoru žalobce, že pouze z jeho nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států EU, nelze vyvozovat fakt, že je osobou nespolehlivou, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření, soud podotýká, že právě z tohoto chování žalobce, jež vědomě a opakovaně vstupoval na území uvedeného prostoru a států bez jakéhokoliv povolení a dokladů a ani neměl snahu danou situaci legálně řešit, lze důvodně usuzovat, že dodržování pravidel a povinností daných právními předpisy je vlastnost žalobci zcela cizí. Soud tedy v tomto případě dospěl k závěru, že uložení zvláštních opatření by nebyla dostatečně zabezpečena účast žalobce při řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany, případně při řízení o jeho vyhoštění.

12. Soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru o nedůvodnosti podané žaloby a proto ji dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, zamítl.
13. Soud výrokem III. tohoto rozhodnutí přiznal ustanovenému právnímu zástupci JUDr. Ing. Jakubu Backovi odměnu za právní zastupování žalobce ve věci za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“) a sepisu podání (doplnění žaloby) ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, když tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) AT činí 50 000 Kč a odměna za jeden úkon právní služby tak činí podle § 7 bodu 5 AT 3 100 Kč. Dále ustanovenému zástupci náleží paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 AT za dva úkony právní služby po 300 Kč a náhrada daně z přidané hodnoty ve výši 1 428 Kč, celkem byla tedy přiznána odměna ve výši 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 21. května 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně